

SỰ IM LẶNG CỦA MỘT CUỘC CHIA TAY WILKINSON

Số phận tôi mới lạ lùng làm sao.

Lúc nào cũng một mình.

Ngồi giữa bao nhiêu là đàn bà.

Chẳng bao giờ ở trung tâm.

Chỉ là khách.

Thật tình, vai ấy chưa bao giờ khiến tôi khó chịu.

Có một điều khác luôn hút lấy sự chú ý của tôi.

Một thứ mà đàn bà lấy đi không cần hỏi.

Không phải tiền.

Đó bao giờ cũng là phần kém thú vị nhất.

Họ lấy sự chú ý.

Sự tò mò.

Những ý nghĩ.

Những mảnh thời gian.

Cả những mảng lớn năng lượng nhận thức của bạn.

Và phần nhiều, họ làm thế mà chính họ cũng chẳng hay.

Quy tắc thứ nhất thì trước sau vẫn vậy.

Làm cho họ mỉm cười.

Nhưng đừng làm trò hề.

Vì giữa hài hước và ngu ngốc có một khoảng cách rất xa.

Cái thứ nhất mở ra một cuộc trò chuyện.

Cái thứ hai đóng nó lại.

Bằng không thì ngay cả bữa tối thanh lịch nhất rốt cuộc cũng chẳng hơn gì một suất đồ ăn nhanh.

Chính lúc ấy tôi bắt đầu trình bày lý thuyết nhân học riêng của tôi về thép.

Tôi mong mình nghe có vẻ đáng tin.

Không nhất thiết phải được tin.

Tôi hình dung một buổi sáng xa xưa.

Một người đàn ông rời hang để đến một cuộc hẹn hò.

Nhưng người đàn bà của anh ta không hề có ý để anh ta đi.

Chị ta bám theo anh ta xuyên qua rừng.

Chị ta muốn biết anh ta đi đâu.

Với ai.

Và vì sao.

Thuở ấy ai cũng tự do, và các nhà xã hội học còn chưa phát minh ra thói lang chạ.

Đến một lúc anh ta nổi điên.

Anh ta nhặt một hòn đá ném về phía người đàn bà để đuổi chị ta đi.

Hòn đá đập trúng một tảng đá.

Một tia lửa.

Rồi một tia nữa.

Rồi khói.

Phần còn lại là việc của gió.

Và lửa ra đời.

Cuộc hẹn hò chấm dứt tức khắc.

Chuyện vừa xảy ra quá ư hệ trọng.

Nó chưa được mô tả trong cuốn sách hướng dẫn nào.

Ngay cả trong sách hướng dẫn của Amazon cũng không.

Phải quan sát nó.

Hiểu nó.

Dùng nó.

Những người đàn bà quanh bàn im lặng lắng nghe.

Không ai ăn.

Người bồi bàn phải mang mấy đĩa xúp trở vào bếp hâm lại lần thứ hai.

Rồi một chuyện còn lạ hơn nữa xảy ra.

Mấy cặp đôi ngồi ở những bàn gần đó kéo ghế lại sát chúng tôi.

Cứ như một buổi diễn kịch.

Vậy mà tôi chỉ muốn làm cho họ mỉm cười.

Đó là lúc tôi thôi nghe có vẻ đáng tin.

Và được tin.

Tôi đang kể một câu chuyện chưa ai từng viết ra.

Một câu chuyện có thể có về tổ tiên chúng ta.

Tôi dừng lại.

Tôi nhìn Maggy.

“Dì có muốn cháu kể tiếp không?”

Bà không do dự lấy một giây.

“Có chứ, cái thằng chó đẻ tuyệt vời này.”

Và tất cả chúng tôi phá lên cười.

Rồi tôi kể tiếp.

Có lửa rồi, người đàn bà bắt đầu hiểu rằng phát hiện này dùng được cho cái ăn.

Sức nóng làm đổi mùi vị.

Nó biến đổi chính tự nhiên.

Chẳng ai hay biết, tuổi thọ con người, vốn chỉ vừa chạm tới hai mươi năm, đã chậm rãi nhích về phía bốn mươi.

Lửa đã nhân đôi nó.

Nhiễm khuẩn giảm đi.

Các chứng nhiễm trùng lùi bước.

Cơ thể con người có thêm thời gian.

Rồi, vào một buổi chiều bình thường trước cửa hang, cũng chính người đàn bà ấy nhặt lên mấy hòn đá.

Chị ta xem xét chúng thật kỹ.

Đập chúng vào nhau.

Nghiền ngẫm chúng.

Không lò cao.

Không nhà máy luyện thép.

Không kỹ sư.

Chị ta mở đầu cuộc hành trình dài mà rốt cuộc sẽ dẫn tới kim loại.

Và về sau, tới thép.

Vì lẽ đó, nếu không nhờ một người đàn bà, hôm nay tôi đã chẳng có mặt ở đây.

Tôi đã chẳng bao giờ gặp được các vị.

Tôi đã chẳng bao giờ biết quý các vị.

Tôi đã chẳng bao giờ gói được vào một lời từ biệt con người mà tôi đã trở thành.

Cả bàn im lặng.

Một sự im lặng khác hẳn mọi im lặng khác.

Không phải im lặng của chờ đợi.

Mà là im lặng của chia tay.

Tôi nhìn Maggy.

Tôi nhìn con gái bà.

Tôi nhìn các cháu gái bà.

Và tôi nhận ra mình không từ biệt một gia đình.

Tôi đang từ biệt một câu chuyện.

Gia đình Wilkinson

Không có gì đâu.

Tôi đứng dậy và bước đi.

Vì tôi chưa bao giờ chịu nổi nước mắt đàn bà.

Ferdinando